Ч. 231 Пятниця 15 (27) жовтня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік зр.	2·40
на пів року „	1·20
на чверть року „	—·60
місячно . . „	—·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр.	5·40
на пів року „	2·70
на чверть року „	1·35
місячно . . „	—·45

Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(З ради державної. — Воєнні приготовлення Анґлії).

Вчерашне засідане палати послів розпочало ся о годині $11^1/_4$. По виборі кількох комісий відчитано інтерпеляциї і внесеня а відтак приступлено до дневного порядку, іменно до дальшої дискусиї над заявою правительства. Перший забрав голос пос. Яворский і зложив таку заяву: Президент кабінетної ради закликав сторонництва до співучасти в приверненю правильних відносин в парляменті. Така єсть задача правительства, але ми Поляки випередили вже давно правительство в тій роботі, бо від давна бачимо з великим болем, як парляментаризм упадає. Від трех літ діяльність посольскої палати спинена. В каколоті обструкциї, шкідної для здорової і правильної діяльности парляментарної і в житю парляментарнім доси незвістної, упав жертвою лишь справедливий принцип парляментаризму, принцип парляментарної більшости, дальше повага держави і кабінету. Від трех літ не ухвалила рада державна ні одного буджету, а народи дармо вижидають з нетерпеливостию від своїх представителів успішної роботи. Також законодатна діяльність соймів, що мають до полагодженя важні культурні інтереси населеня в поодиноких краях і королівствах держави, також в наслідок того в значній части спинена. Навіть найважнійша державна справа: відношене до другої половини монархії, мусіло бути — на жаль — усунене з під рішеня послів і полагоджене в дорозі розпорядженя. Побоюючи ся, аби то не повторило ся звертались ми вже давно перед теперішним правительством кілька разів з зазивом до сторонництв, аби зарадити такому станови і привернути правильне ділане парляменту. — Дальше обговорював бесідник знесене языкових розпоряджень і заявив, що не вірить в успіх такої роботи, бо правительство, котре повинно було лагодити спори народні і стояти понад всіми сторонництвами, дало доказ сторонничости, бо явно стануло по стороні Німців против Чехів. З проголошеної в палаті заяви ґр. Клярі'ого віє духом централізму, а Поляки яко автономісти ніколи не пристануть на централізм і тому мусить бесідник в імени Кола висказати правительству недовіре. — По промові Яворского говорив ще Тірк, грозячи Чехам прускими войсками, Яросевич, що обговорював відносини в Галичині, чеські посли ґр. Пальфі і Страньский, що оба дуже остро виступили против правительства і заповіли ческу обструкцию в палаті, але обструкцию розпічнуть Чехи, коли їм сподобає ся. Румун Лупул і Італіянець Мальфатті висказали ся з признанем о заяві правительства і обіцяли підпирати єго.

Рівночасно з трансвальскою війною розпочала Анґлія великі уорyженя фльоти. Спершу гадали, що Анґлія ладить ту фльоту аби займити залив Делягоя в полудневій Африці і звідтам вислати войска на Бурів від північного всходу, в наслідок чого Бури мали би замкнений відворот до Трансвалю. Тимчасом льондоньска часопись Daily Mail пише, що ті уоруженя звернені против Росиї і Франциї, котрі хотять використати теперішну хвилю, для Анґлії дуже прикру. Наше правительство — каже Daily Mail — добре повідомлене о всім, що діє ся і тому не зволікаючи зараз займило ся воєнними приготовленями. Найбільше мусіло занепокоїти то, що француска ескадра посунула ся на всхід Середземного моря, де може дуже легко получити ся з российскою чорноморскою фльотою. Тому Анґлія вислала кільканайцять кораблів до Ґібральтару, а рiжні анґлійскі воєнні порти одержали приказ приготовити ся до мобілізациї кораблів. Ті донесеня уважають ся правдивими. Тимчасом німецкі часописи займають ся донесенями француской праси о побуті ґр. Муравієва в Парижи. Після тих донесень російский міністер часто нараджує ся з француским в справі адміністрациї Крети. Розходить ся також о становище Росиї і Франциї в справі трансвальскій. То становище буде зависіти від подій які приключать ся в найблизшім часі в Африці, а котрі можуть вплинути і на становище Анґлії. Впрочім можуть і в Азиї приключити ся дуже немилі для Анґлії пригоди. Коли би на случай побіди Анґлії над Бурами прийшло до інтервенциї — а до того мусить прийти, то та інтервенция вийде не від Німеччини а від Росиї, — кінчать француські часописи.

---

68)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

— А то добра гадка — сказав капітан.— Мені було би не прийшло до голови, щоби задля перинки подати оповістку до ґазет.

— Тож то і є, що Вам би то ніколи не було прийшло до голови — сказав на то великий Леркспур, а в голосі єго пробивав ся ніби якийсь сарказм. — Я потребував трийцять літ, заким вивчив ся того фаху. Не гадайте, що мою здібність другі оттак з воздуха ловлять.

— Зовсім правду кажете — пане Леркспур, — відповів капітан, усьміхаючись на обиджену повагу детектива — а що Ви, як здає ся, зовсім доросли трудности положеня, то не можемо нічого ліпшого зробити, як лиш спустити ся зовсім на Вашу мудрість.

— Я гадаю, що не будете мати причини жалувати ся на то, що спустите ся на мене — сказав пан Леркспур. — Але тепер, коли вільно так сказати, я би вже охотно пообідав. Відтак піду на село і розгляну ся. Може там буде можна щось роздобути для того, хто має очи і уха.

Управитель повів зараз пана Леркспура до комнати ключниці, де тота вельми важна особа, пані Смітзон, приняла єго майже з такою прихильностию, як би яка королева. Пані Смітзон і управитель були би охотно побалакали собі з паном Леркспуром і схотіли довідати ся від него хто він та чого він приїхав до Рейнгем. Але пан Леркспур не мав охоти до розмови. На всї солоденькі слова пані Смітзон відповідав він дуже коротко. З'ївши найліпшу часть студеної печеної курки а до того може який фунт шинки, та випивши з пів літри коняку, вийшов він з комнати ключниці і пішов до апартаменту, котрий призначив для него управитель — до дуже вигідної комнати, до котрої припирала маленька спальня. Тут мав пан Леркспур мешкати через цїлий час свого побуту на замку.

Тут писав він аж до самого вечера короткі листи до найважнійших поліцийних орґанів в найважнійших анґлійских містах, і в них припоручав порозліплювати пляката та помістити оповістки в ґазетах, як то о тім говорив з ґрафинею Еверстронґ і з капітаном. Коли з тим упорав ся, взяв капелюх на голову і пішов на село. Тут побув він через цїлий вечер і використав добре свій час, хоч перебув більшу часть часу в господі „під квочкою", де при горівці, споро підпущеній водою, слухав, що розповідають собі гості в тій господі.

А до сих гостий належав і добродушний, хоч не конче дотепний візник Матій Брук.

— Я Вам щось скажу, Матію, — говорив якийсь присадкуватий чоловік з червоним лицем, мабуть камердинер з якогось сусїдного двора — Ви від осьми днів як би не той сам, а іменно від часу, як онтам в замку пропала десь тота мала дівчинка. Ви мабуть дуже любили ту дитину.

— Я її любив, тоту дитину як ангелик — відповів дурний Матій.

Хоч тоті слова здавали ся бути зовсім правдиві, то все-таки візник вимовив їх якось так несьміливо, що то впало в очи пану Андрієви Леркспурови.

— Але Ви тепер стратили свого знакомого „зпід котика і песика", де Ви часом вечером перебували. Він, бачу, називав ся Мондерс, чи якось так? — сказав той камердинер. То трохи дивно, що він нараз так десь щез. В хаті не лишив ся ніхто, лиш якась дурнувата служниця, з котрої тілько хісна, як би там посадив корову. А Ви не знаєте, де він подів ся, і чому забрав ся?

— Та не знаю — відповів Брук трохи неспокійно і почервонів ся.

Детектив став ще ліпше придивляти ся та ще з більшою цїкавостию підслухувати. Та розмова интересувала єго що раз більше.

— Абож звідки я то можу знати, де Мондерс подів ся? — спитав Матій Брук трохи гнївливо і став собі накладати люльку. — Звідкиж я то можу знати, де він подів ся, або як довго єго не буде? Я єго близше не знаю; знаю лиш то, що він чоловік веселий, і як здає ся щирий. Джемс Гарвуд привів єго одного разу на карти і на вечерю до замку і він за кількома з нас таки аж ніби дурів. Запросив нас при нагоді на склянку пуншу до своєї господи, і ми були у него. От і тілько всего, але я не позволю собі того, щоби хтось тут мене випитував та ніби брав протокол з мене.

— Алеж, Бруку — відозвав ся єго приятель, той камердинер — що Вам такого стало

Новинки.

Львів дня 26-го жовтня 1899.

— **Іменованя.** П. Міністер судівництва іменував заступниками прокуратора державного ад'юнктів судових: Романа Бірецкого в Перемишли для Львова, Романа Левицкого в Жовкві для Станиславова, дра Ришарда Лежаньского у Львові для Золочева і дра Димитра Душиньского в Кімполюнзі для Черновець.

— **Перенесеня.** П. Міністер судівництва переніс заступника прокуратора державного Стан. Дулевского з Золочева до Тернополя.

— **До рускої ґімназиї у Львові** принято на сей рік шкільний 108 учеників до I. кляси, 87 до II., 68 до III., 66 до IV., 69 до V., 56 до VI., 48 до VII., 55 до VIII. кляси, — разом 557. Ґімназия має сего року 14 клясь, бо крім VI. і VII. всі кляси мають рівнорядні відділи.

— **Дирекция „Краєвого Союза кредитового"** стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, запрошує отсим до приступленя в члени стоваришеня. Членами „Краєвого Союза кредитового можуть бути особи фізичні, як також товариства, громади і братства церковні. *Один уділ членьский 25 зр.* Кождий член може мати більше уділів. При складаню першого уділу належить зложити *вписове на резервовий фонд в кваті 1 зр.* — „Краєвий Союз кредитовий" *приймає вкладки ощадности* в довільній висоті і опроцентовує їх $4^1/_2\%$ та уділяє кредиту руским товариствам кредитовим на $5^1/_2\%$. Инші особи можуть користати з кредиту в „Краєвім Союзі кредитовім" на 7%. Льокаль „Краєвого Союза кредитового" у Львові: Ринок ч. 10 I. поверх (дім „Просьвіти"). Години урядові: від 11 перед полуднем до 1 по полудни кождого дня окрім неділь і руских сьвят. *Дирекция.*

— **Виділ філії тов. „Просьвіта" в Станиславові** спрошує сим членів філії *на посьвячене масарні „Підгірскої Спілки"*, що *разом з вічем економічним* відбудесь в середу дня 1-го н. ст. падолиста *у власнім домі „Підгірскої Спілки" при улици Тисьменицкій за мостом зелізниці.* Програма: Рано о год. $8^1/_2$ служба Божа в церкві катедральній; о год. 11-ій посьвячене дому спілки, а опісля віче з слідуючими рефератами: 1. О потребі промислу і торговлі в краю—др. М. Коцюба. 2) О касах Райфайзенівских — о. Н. Бачиньский. 3) О крамницях — о. Е. Барвін. 4) Справоздане з діяльности „Підгірскої Спілки" — Й. Гурик. — В часі віча можна записувати ся до „Підгірскої Спілки". (Членьский уділ 10 зр., вписове 1 зр., гроші можуть бути сплачувані ратами).—За виділ: *Др. Коцюба* голова. *Н. Мороз* писар.

— **Виділ товариства „Сільский Господар"** рішив скликати загальні збори до Олеська около 10-ого листопада с. р. з слідуючим порядком дневним: 1) отворене зборів промовою о. голови товариства; 2) справоздане секретаря з діяльности виділу; 3) справоздане касиера; 4) реферат з обсягу садівництва, а в случаю першони о штучних навозах: каініті і жужлях Томаса; 5) роздача дійстним членам товариства щеп і зернівок та льосоване кількох пнів пасіки, плужка до обгортаня картофель, насіня пашних ростин і трех мішків каініту. — З причини, що ще тепер не можна докладно знати, коли прийдуть замовлені щепи з огородничого товариства в Ряшеві, як також з причини непевности, чи краєва Рада шкільна відступить шкільну комнату на олеськім замку, подасть виділ точно час і місце зборів пізнійше.— За виділ товариства „Сільский Господар" в Олеську, 22 жовтня 1899. — *Тома Дуткевич* голова, *Ів. Петришин* секретар.

— **Будова „Народного Дому" в Чернівцях** — як доносить „Буковина" — укінчена вже крім паркетів, котрі як-раз ставлять в сали, та балькону і провізоричного мальованя салі, що наступить сими днями. Рускі товариства й читальня „Народного Дому" займуть ще сего тиждня призначені для них комнати. Сего тиждня скінчить ся репарация офіцин, де доси була друкарня, а де від 1-го падолиста отворить міщанин Іван Созаньский реставрацию і склеп. Друкарня вже осьвітлена електрикою, котра сего тиждня вже стане функционувати і в читальни „Народного Дому". Запрашаємо — додає „Буковина" — патріотів-Русинів до оглядин нашої народної сьвятині і до жертв на єї будову.

— **Страшна пригода з нафтою.** У Львові „на Байках" під ч. 5 наливала служниця з горіючої лямпки нафту до самовара і при тім розіллята трохи нафти на підлогу. Хотячи борзо позбути ся плями запалила сірничок і приложила до нафти на земли. Запалена нафта бухнула їй в лице і на одіж, а нещаслива в одній хвили стапула як би живий стовп огню. Горіюча служниця наробила крику і впала до комнати своєї пані, де спало ще двоє малих діточок. Перепуджена пані мала ще на стілько притомности, що накинула на служницю перину. В тій хвили служниця зімліла і упала на землю. На крик збігли ся сусіди і угасили огонь в кухни, котрої часть вже добре горіла, та придушила тліюче одінє на нещасливій служници.

— **В Київі** викрито в сих днях затаєне убийство. В мешканю, на другім поверсї, в середмістю, найдено під ліжком труна властительки мешканя 20-літної Ксені Альпеніківної, що укінчила перед двома роками ґімназию. Служниця утікла. Як догадують ся, украдено годинник і сто рублів. Удушена мешкала в хаті винайміленій для неї властителем великої технічної фабрики. Перед кількома днями виїхав єї опікун за границю.

— **Великий канал,** що получить Балтийске море з Чорним, задумує збудувати російске правительство. Той канал буде зачинати ся в Ризскім заливі і получить ріки: Двину, Березину і Дніпро. Буде він 1607 км. довгий і не менше як 28 стіп глубокий. Роботи коло того незвичайного технічного діла, що буде коштувати 200 мілїонів карбованців, розпічнуть ся в 1901 р. а скінчать ся в 1907 р. Проектований канал получить ся на півночи з Лібавским портом, а на полудни з Николаївским.

— **Про усуванє ся гори** в Краснім Лузі коло Жабя нема доси ніяких близших вістий. Здає ся, що катастрофа не прибере більших розмірів і закінчить ся лиш зруйнованєм камеральної лісничівки та кількох хат і ґрунтів селяньских. Більша катастрофа могла би настати, коли би гора загатила ріку. Про подібну катастрофу доносять з Устя над Лабою (Aussig) в Чехії. Там гора звана горою Фердинанда (Ferdinandshöhe) усуває ся що раз більше і грозить засипанєм шляху північно-західної зелїзниці. Позаяк там земля вже обсипала ся і показало ся камінє, то постановлено то камінє о скілько можна усувати, щоби не було якого нещастя. Усуванє ся тої гори настало також внаслідок того, що вода підмочила спідні верстви гори а верхні стратили через то рівновагу. Поки що були в Устю загрожені лиш два доми і люди звідтам мусїли випровадити ся. Щоби не допустити до того, аби вода в дощу підмочувала гору, зроблено там пять великих закопів, котрими вода обильно спливає.

ся? Чого Ви відзиваете ся таким тоном до чоловіка та ще до такого старого знакомого, як я?

Пан Брук не зважав на той докір, лиш курив дальше.

— Слухайте Герріс, — відозвав ся камердинер, коли до комнати увійшов господар „з під квочки", щоби обслужити своїх гостий — чи Ви не знаєте, чи властитель господи „під котиком і песиком" вже вернув?

— Ні, ще не вернув — відповів Герріс; — а люди жалують ся, що тота дівка, котра лишила ся в господі, не уміє обслужити. Гості від него приходять тепер сюди.

— А чи знає хто, де він подів ся?

— Може хтось і знає — відповів Герріс — але я не знаю. Кажуть, що він виїхав на дві неділї до Льондону, щоби там трохи погуляти; але коли то правда, то дивний з него орудовник. Ледви чи позбирає знов своїх гостий, коли верне.

— А може він утік, як гадаєте?

— Та й то може бути; міг мати довги та утік перед своїми вірителями.

— Але люди в селї кажуть, що він і пять фунтів не був нікому винен — сказав господар, котрий знав о всїм, що діяло ся в селї.— Словом сказавши, то якась дивна історія, що той чоловік, оттак, ні сїло ні пало утік, і то як-раз в пору, коли на замку пропала дитина.

— Та чей не скажете, Герріс, щоби він мав якусь звязь з сею справою? — відозвав ся камердинер,

Тут глянув Андрій Лерксиур знов на Матія Брука та побачив честне лице візника мов би під впливом великого страху дуже зблїдло.

— Чейже не скажете, щоби Мондерс мав свою руку у викраденю дитини, чи як Герріс? — відозвав ся камердинер знову.

Герріс лиш покивав на то поважно головою.

— Не скажу нічого і нічого собі не гадаю — відповів він в таємничою міною. — То і не моя річ висказувати о тім мою гадку. Міг хтось сказати, що я єму завидую та кидаю на него підозрінє. То лиш можу сказати, що то дивна річ, що господар „з під котика і песика" щезає як-раз в пору, коли й щезла мала ґрафянка із замку.

— Я Вам скажу, як справа стоїть — сказав на то камердинер. — Я потім, як щезла мала панночка, балакав з кумою Смітзон; судячи з того, що я чув, можна майже напевно припускати, що того не зробив ніхто з поза замку. То не може бути. Хтось що таки мешкає в замку, мусїв мати в тім свою руку. Я би заложив ся Матію, а Ви не возьміть мені того за зле, коли я виступаю тут ніби против Ваших товаришів по службі.

— Та я не гніваю ся анї не тїшу ся — відповів Матій гнївливо; — можу лиш тілько сказати, що я не люблю того, щоби мене хтось випитував. Кажуть, що міледі привезла з собою свого адвоката, хоч я єго ще не видів. Він мабуть то вислїдить, хто би то зробив.

На тім скінчила ся розмова. Вже ніхто не говорив анї о пропавшій дідичці анї о властителю господи „під котиком і песиком".

Була в тім очевидно якась причина, що Брук не любив щоби з ним говорено о сїй справі; а що Матія Брука всї любили, то й ніхто вже о тім не говорив.

На другий день оглядав пан Лерксиур всї входи до замку, які лиш були. Коли побачив ті скляні двері, котрими входило ся з чотирогранного подвіря до малої комнатки, в котрій спав Стефан Плюмптон, тогди лиш засвистав і усьміхнув ся з тріюмфуючою міною, як той, котрому вже розяснила ся загадочна тайна.

Ключниця, пані Смітзон, водила Лерксиура підчас тих оглядин від комнати до комнати, она і Стефан Плюмптон були притім, коли він оглядав ті скляні двері.

— Чи Ви звичайно замикаєте ті двері на засувку? — спитав Лерксиур льокая.

— Завсїгди, пане.

Голос, з яким той чоловік то сказав і міна при тих словах зрадила єго вправному і зручному поліцистови Лерксиурови.

Андрій Лерксиур знав, що той чоловік сказав сьвідомо неправду.

— Але Ви певні того, що Ви як-раз тої ночи замкнули двері на засувку.

— О, зовсїм певний, пане!

Урядник поліцайний придивив ся засувці. Она була міцна, але так тяжко ходила, що видко було, як мало єї уживано.

Пані Смітзон на то не звернула уваги; але не так пан Лерксиур.

Видобути на верх маленькі обставини, що могли би стати ся важними для великої справи, то була прецї задача битого на всї боки детектива.

— А Ви собі не пригадуєте, що Ви тої ночи робили? — спитав він знову, обернувшись до заклопотаного Стефана.

— Ні, пане; не можу собі пригадати — відповів льокай ледви на силу.

— Були Ви того вечера дома?

— А вжеж, пане, так менї здає ся.

— Ви того певні?

— Тажеж так, пане! Я міг би навіть сказати, що зовсїм того певний — відповів нещасливий чоловічиско, котрий старав ся боронити своїх товаришів по службі і ліз з одної брехні в другу.

Він то знав, що всї слуги будуть мовчати і що ніхто не знайде ся між ними, котрий би зрадив тайну тої забави в господі „під котиком і песиком".

— Траґедия на мори. З Мадриду доносять: На военній лодці „Індияна“ збунтувала ся на повнім мори залога. Керманич заштилетував першого капітана, его жінку і II. капітана, почім сам обняв команду. Коли консуль в Тенерифи дізнав ся про те, вислав корабель „Ізабель“, що по завзятій борбі побідив збунтованих моряків. Одинайцять моряків збунтованої лодки скочило до моря і утонуло, а керманич застрілив ся.

— Втеча з Сахаліну. Великий остров Сахалін лежить на всхід від Сибіру, а росийске правительство стало висилати туди в новійших часах не лиш всіх найнебезпечнійших злочинців, але навіть і політичних виновників. В той спосіб зробила ся на Сахаліні карна кольонія. Але остров сей мае для Росиї ще й инше важне значіне. Там суть не лиш великі ліси, а в них богато всіляких диких зьвірят, що дають добрі ба й дорогі футра, не лиш, що з лісів тих мае ся дуже добрий материял будівляний, але крім того знаходять ся на Сахаліні поклади вугля камінного, есть там, як кажуть, і нафта і всіляка руда. Заслані на Сахалін злочинці і політичні виновники мусять там працювати або в лісах або в копальнях вугля. Отже недавно тому місцеві власти росийскі занепокоіли ся дуже, бо звідтам утекло більше як сто людий, що там відбували свою кару. Недалеко т. зв. Владимирівскої копальні вугля взяло яких сто каторжників сплави, котрі вислано на кошт правительства. Коли та робота на т. зв татарскім побережу скінчила ся, сіли каторжники на сплави, порозвішували на них вітрила та поплили через море до сибірского побережа. Море в сім місци есть яких сто верст (більше менше 100 кільометрів) широке. Втікачі вийшли на беріг недалеко Декастрі, і тут щезли. „Амурская ґазета“ доносить, що 40 з тих втікачів мали зброю, котру забрали тим, що їх на Сахаліні пильнували. З Хабаровска вислано цілий відділ войска за втікачами, але той, невдіявши нічого, мусів назад вернути.

— Король Менелик покровителем противників тютюну. Товариство для поборюваня уживаня тютюну вислало до абесиньского короля Менелика подяку за то, що він, як кажуть, заказав своїм підданим уживати тютюну. В тім письмі сказано між иншим: „Ваше Величество мабуть довідали ся, що майже всі народи на земли уживають надмірно і нерозумно ростини, котру відкрили дикуни в Америці, а люди з Европи назвали еї тютюном. Тоту ростину споживає ся в той спосіб, що вдихае ся ротом еї поганий дим, або що еї жують, мимо еї остраго і гіркого смаку або наконець, що нею, стерши еї на порошок, набивають ніс“. Ну, король Менелик прочитавши то письмо готов ще сам спробовати, як то смакує тота ростина, що еї цілий сьвіт уживае трояким способом: їсть, нюхае і дихае нею!

— Котяча добродійка. Американьска Німка якась пані Реґіна Міллер виставила на своїм ґрунті в Шпренгаґен коло Берлина, що займае 17 морґів красну віллю і призначила еї на притулок — не гадайте може що для бідних дітий, сиріт; дежтам — для котів. Управителькою сего котячого інститута установила она якусь другу Німку з над Рену. Всі любителькі котів можуть лиш тішити ся з тої великодушности американьскої Німки, бо можуть мати надію, що їх коти по їх смерти не будуть бідувати. Кожда любителька котячого роду буде тепер певно, скоро лиш почує близький конець свого житя писати просьбу до згаданого інститута, щоби забезпечити там місце своїм котам.

Штука, наука і література.

— Rozwój rachunkowości państwowej w Austryi od r. 1854 aż do najnowszych czasów — napisał Ignacy Wł. Pizuński, radca rachunkowy c. k. Namiestnictwa. Lwów 1899. — Під таким заголовком вийшла книжка (56 сторін 8⁰), що буде дуже добрим помічним підручником для всіх, котрі приготовлюють ся до іспитів з державної рахунковости. Автор, фаховий знаток і член іспитової комисиї, представив в приступний спосіб стан державної рахунковости в Австриї перед 1866 р. і по нім. Книжка обіймае такі розділи: 1. Рахунковість державна від 1854 до 1866: а) Найвисша власть рахунково-контролююча; б) Провінціональні палати обрахункові (бухгальтериї); в) Система касова; г) Переходові зміни. — II. Рахунковіть державна від року 1867 до найновійших часів; а) Найвисша палата рахункова; б) Департаменти рахункові; в) Фахові департаменти рахункові; в) Система касова; г) користи нової системи рахункової заведеної від року 1867. — Ціна книжки 70 кр. Набути можна в Адміністрациї Gazet-и Lwowsk-oї ул. Чарнецкого ч. 8.

Господарство, промисл і торговля.

Курс львівский.

Дня 25-ого жовтня 1899.	платять	жадають
I. Акциї за штуку	зр. кр.	зр. кр.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	360·—	370·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	—·—	—·—
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси	278·—	282·—
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	180·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	248·—	253·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	94·—	94·70
Банку гіпот. 5% преміов.	109·50	110·20
Банку гіпот. 4½%	98·—	98·70
4½% листи застав. Банку краев.	99·—	99·70
4% листи застав. Банку краев. .	96·—	96·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	95·50	96·20
„ „ 4% льос. в 41 літ.	95·50	96.20
„ „ 4% льос. в 56 літ.	92·—	92·70
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	95·50	96·20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	—·—	102·—
„ „ „ „ 4½%	100·—	100·70
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	95·—	95·70
Позичка краев. з 1873 по 6%	103·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	94·—	94·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	92·30	93·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	27·30	28·70
Міста Станиславова	56·—	59·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	19·30	19·90
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	10·—	10·50
Італ. черв. хреста (Курс віденьский)	11·—	12·—
Архікн. Рудольфа (Курс віденьский)	26·—	28·—
Базиліка (Курс віденьский)	6·40	7·—
Joszif (Курс віденьский)	3·70	4·40
Сербскі табакові (Курс віденьский)	4·25	5·25
V. Монети.		
Дукат цісарский	5·67	5·77
Рубель паперовий	1·27	1·28
100 марок німецких	58·75	59·15
Доляр америк.	2·40	2·50

Телеґрами.

Відень 26 жовтня. Сими днями надіють ся тут приїзду сербского короля Александра.

Берно 26 жовтня. Передвчера прийшло до великих забурень у Вшетині. Товпа зложена з яких 800 осіб переходила улицями, били шиби в жидівских домах, вломлювала ся до середини і нищила, що їй під руки попало. Коли жандарми розганяли демонстрантів посипало ся каміне і одного жандарма ранило в голову. Жандарми вистрілили і убили двох людий на місци, двох ранили тяжко, а 15 легко. По тім товпа розбігла ся.

Д'Урбан 26 жовтня. Сильний відділ Бурів іде через край Зулюсів в напрямі місцевости Мельмот і мае на цїли відтяти Анґлійців від моря.

Коли скінчило ся оглядане льокаїв, пообідав пан Леркспур смачно в комнаті ключниці, а відтак пішов знов на село. Сим разом зайшов він вже до господи „під котиком і песиком“, а не „під квочку“. Там застав він лодкарів і людий із села, що сиділи на деревляних лавках, як би на кони та попивали пиво із жовтих повниць, а в хаті було повно диму з ординарного тютюну.

Пан Леркспур не старав ся підслухувати розмови сих людий; він зайшов був на кілька мінут до гостинної комнати, а відтак вернув до шинквасу, де шинкувала служниця пана Мондерса в часї его неприсутности, і казав собі дати горівки з водою.

— Отже Ваш пан виїхав, моя панно — відозвав ся він солоденьким голосом мішаючи горівку з водою.

— Та виїхав.

— Чи знаете, коли верне?

— Того вже не знаю.

— А може знаете, куди він поїхав?

— І того не знаю. Мій пан не оповідае ся нікому.

— А колиж він поїхав.

Дівчина сказала той день, в котрім спостережено, що десь пропала донька ґрафа Освальда.

— Мабуть виїхав дуже рано — сказав на то пан Леркспур нїби байдужно.

— А вжеж — відповіла дівчина. — Я встала була того дня о шестій годині рано, а коли прийшла сюди, его вже не було.

— Видко, виїхав дуже рано.

— Очевидно; а дивна річ, що він вечером перед тим до пізна сидів — додала дівчина, котра рада була з того, що могла все сказати, що лиш знала.

— Так, то він того вечера до пізна сидів? — сказав на то пан Леркспур.

— Таже так. Була вже одинайцята година, коли він мені сказав, щоби я лягала спати. Він сам ще не був положив ся, бо я не спала і слухала, що він там на долині робить. Але хоч я цїлісеньку годину не спала, то таки не чула, щоби він ішов сходами на гору. Господь знае, коли ляг спати. Того вечера бачите були гості.

— Так, були гості? — сказав аґент полїцийний, котрий побачив, що не треба дівки випитувати, бо она і без того мае велику охоту виповісти все, що знае.

— Так, пане, були! Посходили ся були его приятелі на карти і на теплу вечерю. А то була немала робота для мене, бо я мусіла все сама одна робити. А тоті знакомі мого пана, то, бачите, кількох джентельменів з онтого замку; они жиють так по паньски, що не будуть чого небудь їсти. Мій пан казав мені, що треба постарати ся о все як найлїпше і дуже акуратно зготовити, а я так і зробила. Печеня, кажу Вам, була така, що хоч сядь і диви ся на ню, коли я еї на стіл поставила, а цибулька була так присмажена, що виглядала нїби червоне золото, і сам цісар міг би був еї їсти, хоч я Вам то сама кажу, а мені не яло ся самій хвалити ся — додала дівка скромно.

— А щож то за джентельмени з замку були того вечера у Вашого пана на вечери? — спитав тут Леркспур.

— Було їх, як мені здае ся, трох, пан Брук, той візник, чоловік добродушний і чемний, але любить трохи заливати ся, так бодай говорять; відтак був Джемс Гарвуд, підстаєнний та й Стефан Плюмптон, льокай, красний як намальований, Ви може его знаете.

— Та як би нї? — сказав Леркспур; — а вже-ж що знаю того Стефана, льокая.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).